

РЕШЕНИЕ

№ 218

гр. Бургас, 12.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – БУРГАС в публично заседание на девети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Румяна Ст. Калошева Манкова

Членове: Кирил Гр. Стоянов
К.а Ст. Пенева

при участието на секретаря Елена П. Г.а
като разгледа докладваното от Румяна Ст. Калошева Манкова Въззивно гражданско дело № 20222000500338 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе пред вид следното:

Производството е по реда на чл.258 и сл. ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на Е. Д. Г. от с.З., С. област, чрез пълномощник адв.П. К., против решение № 8 от 11.02.2022г. по гр.д.№ 62/2021г. на Сливенския окръжен съд в частта, с която е отхвърлен искът му против „ДЗИ-Общо застраховане“ ЕАД, гр.София за сумата над присъдените 100 000 лв. до пълния предявен размер от 800 000 лв., частичен иск от общо 1 400 000 лв., представляващи обезщетение за неимуществени вреди от непозволено увреждане, в резултат на пътно транспортно произшествие на 26.11.2020г., при което са му причинени травматични увреждания, в едно със законната лихва.

В жалбата се твърди, че решението е необосновано по отношение определения размер на обезщетението, с оглед принципа за справедливост по чл.52 ЗЗД и приетото съпричиняване на вредоносния резултат, съобразно чл.51, ал.2 ЗЗД. Изложени са съображения за формално описано състояние на ищеца с получените увреждания /черепно-мозъчна травма, травма на гръдния кош, травма на торакалния сегмент на гръбначния стълб, довело до осакатяване/, както и подробно изброяване на извършените оперативни и други манипулации, но липса на детайлно и задълбочено обсъждане на това състояние като фактор за определяне на по-високо обезщетение. Изтъкнато е

обездвижването на ищеца в долната част на тялото, което го прави изцяло зависим от близките до края на живота му. Променена е и психиката на пострадалия към негативизъм. Сочи се непълнота на мотивите в анализа на събраните по делото доказателства – експертизи и свидетелски показания, обосноваващи критериите при определяне на обезщетението – характер и тежест на увреждането, при трайни последици за ищеца. Изтъква се, че оспореният размер на обезщетението не е съобразен с икономическата обстановка в страната и увеличението на застрахователните премии и лимитите по застраховка „Гражданска отговорност“. Досежно съпричиняването е посочено, че по делото не е доказано знание у пострадалия Е., че водачът И.К. е употребил алкохол. При противоречивите показания на двама свидетели, първоинстанционният съд неправилно е кредитирал заявеното от единия и е приел другия за вероятно заинтересован, предвид загинал неин съпруг в процесното ПТП. Оспорва се настъпването на произшествието, поради употреба на алкохол от водача. Алтернативно е заявено становище за съпричиняване в по-ниска степен, не повече от 5-10%. Посочена е съдебна практика. Направено е искане за отмяна на решението в обжалваната част и постановяване на ново, с което искът да бъде уважен изцяло.

В срока по чл.263 ГПК е подаден отговор от „ДЗИ-Общо застраховане“ ЕАД, с който въззивната жалба се оспорва като неоснователна. Решението в отхвърлителната му част се сочи за правилно и се претендира същото да бъде потвърдено. Заявено е становище за надлежно определено от съда обезщетение от 300 000 лв. като адекватно на болките, страданията и неблагоприятните последици за пострадалия от процесното ПТП. Посочена е съдебна практика. Според въззиваемата страна, определеният размер на обезщетението е съобразено с жизнения стандарт и статус на пострадалия, като му осигурява месечно 800 лв. за период от 35 години, освен следващата се пенсия по болест с чужда помощ. Изтъкнато е, че решаващият съд е обсъдил в цялост и задълбочено установеното от вещите лица сегашно и предстоящо лечение, опасностите за в бъдеще, които съпътстват състоянието му. Подкрепя се приетото от първата инстанция знание у пострадалия, че шофьорът е употребил алкохол и въпреки това е предприел пътуване с него, поемайки риска от увреждане, като употребата на алкохол от водача при концентрация от 2,14 промила е причина за произшествието. Претендират се разносните пред настоящата инстанция.

Подадена е въззивна жалба от Е. Г. и против допълнителното Решение № 260009 от 30.06.2022г. по чл.250 ГПК, с което е оставена без уважение молбата му за допълване на основното решение, като върху изплатеното от застрахователя в хода на делото обезщетение от 100 000 лв. се присъди законна лихва за периода 01.02.2021г. – 10.05.2021г.. Оспорва се приетото от

решаващия съд, че липсва непълнота на решението, тъй като въпросната законна лихва е поискана едва с депозираната писмена защита. Твърди се, че искане в този смисъл е било заявено с молба, изпратена на 28.09.2021г., с която е взето становище по определение на съда и постъпилия отговор на исковата молба. Заявена е претенция за отмяна на допълнителното решение и присъждане на търсената лихва.

В отговор, застрахователят оспорва жалбата, като твърди, че ищецът е подал молба за заплащане на обезщетение на 01.02.2021г., която е била нередовна, оради липса на посочена банкова сметка, по която да се извърши плащането. Такава е посочена на 21.04.2021г. и на 10.05.2021г. определеното обезщетение от 100 000 лв. е било изплатено. Дружеството се позовава на разпоредбата на чл.380, ал.3 КЗ и счита, че непосочването на банкова сметка от пострадалия има за последица забавя на кредитора, която освобождава ответникът от отговорност за лихва по чл. 409 КЗ. Прави искане за потвърждаване на допълнителното решение.

Жалбите са подадени в срок от надлежно легитимирана страна против подлежащи на обжалване съдебни актове, което сочи на допустимост.

По съществото на спора, след преценка на възраженията и доводите на страните, събраните по делото доказателства и с оглед предвиденото в закона, съдът намира следното:

Обжалваните решения, основно и допълнително, преценени съобразно изискванията на чл.169 ГПК, настоящата инстанция намира за валидни и допустими, като постановени от надлежен състав на компетентния съд по допустим иск и в надлежно развило се исково производство.

Искът е за обезщетение от застраховател за претърпени неимуществени вреди от непозволено увреждане в резултат на ПТП, в едно със законната лихва и има правното си основание в чл.432, ал.1 КЗ, вр. чл.45 и чл.86 ЗЗД.

Безспорно е от фактическа страна, че в резултат на пътно-транспортно произшествие на 26.11.2020г. по пътя от с.З. по посока гр.Сливен, при удар в крайпътно дърво на лек автомобил „Опел Астра“ с рег.№*, управляван от И. К. Й. в нарушение на правилата за движение, тежко е пострадал пътуващият на задната седалка на автомобила Е. Г..

По случая е образувано ДП № 1293/2020г. на РУ-Сливен, по което водачът Й. е привлечен като обвиняем за извършено престъпление по чл.343, ал.3, б.Б“, вр. чл.342, ал.1 НК за това, че при процесното ПТП, управлявайки автомобила в пияно състояние – 2,12 промила, нарушил правилата за движение и по непредпазливост причинил смъртта на друг пътник – Й. И..

Не се спори, че към датата на произшествието, за посочения автомобил е била налице валидно сключена застраховка „гражданска отговорност“ с ответника „ДЗИ-Общо застраховане“ АД.

При горните фактически обстоятелства, безспорно е между страните, че

е налице фактическият състав на непозволеното увреждане по чл.45 ЗЗД и с оглед предвидената възможност за пряк иск по чл.432, ал.1 КЗ, отговорността на застрахователя към пострадалия ищец е доказана по своето основание. Ответното дружество, по извънсъдебно предявената на 01.02.2021г. претенция на Е. Г., е заплатила на пострадалия обезщетение за неимуществени вреди в размер на 100 000 лв., платени по банков път на 10.05.2021г.

Пред настоящата инстанция Г. оспорва размера на обезщетението, като занижено.

Обезвредата за неимуществени вреди следва да бъде определена при условията на чл.52 ЗЗД, съгласно който обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост. Справедливото обезщетение предполага съобразяването му с характера и тежестта на увреждането, степента и продължителността на претърпените като последица болки и страдания от пострадалия, неговата възраст, както и икономическата обстановка в страната към момента на увреждането.

Няма спор, че в резултат на процесното ПТП Е. Г., на 19 години, е претърпял тежка съчетана травма, обхващаща главата, гърдите, гръбначния стълб, протекла с травматичен шок, изразяваща се според изслушаната по делото съдебно-медицинска експертиза в следното: глава – разкъсно-контузна рана, фрактура на черепната основа с оторация /кървене от ушите/, фрактура на темпоралната кост в дясно, дясна и лява пирамидни кости, сфеноидален синус в дясно с наличие на пневмоцефалия, развит субдурален хематом вляво и десностранен фронтален, левостранен етмоидален и сфеноидален хемосинус, интравентрикуларна хеморагия в страничните вентрикули, състояние на кома от момента на травмата и наложила се спешна операция поради субдуралния хематом; гръден кош – контузен бял дроб, пневмоторакс и пневмомедиастинум /проникване на въздух/, водещи до дихателна недостатъчност, двустранни плеврални изливи; гръбначен стълб – нестабилна фрактура на Тх8 и Тх9, леки компресионни фрактури на Тх6-Тх7-Тх8, бурст фрактура на Тх12, тялото на Тх9 е с клиновидна деформация, с нарушена цялост, с пълно прекъсване и изтласкване на фрагмент към вертебралния канал, настъпила компресия и контузия на гръбначния мозък, долна параплегия-липса на сетивност и пълна липса на движения на долните крайници, липса на тазоворезервоарна функция, водещо до осакатяване на ищеца, охлузвания на крайниците. При операцията на главата е извършена остеокластична краниотомия, евакуация на хематома, пластика на мозъчната обвивка с периост, дренаж, с хирургическа обработка на голямата рана на лявата париетално /скалп/ състояща се в тоалет, измИ.е и послоен шев. На 10.12.2020г. е извършена ревизия на раната – след тоалет на полето и щателно почистване се отворил оперативния цикатрикс в рамките на 2 шева, изтекло

количество ксантохромен ликворс, извършен дренаж и повторен шев. Ищецът е изписан от МБАЛ „Ив.Селимински“ АД, гр.Сливен на 23.12.2020г., като в епикризата е посочено, че след отзвучаване на последиците от преживян сепсис, ще се планира стабилизираща операция на гръбначния стълб и алопластика.

На 28.01.2021г. Г. е приет в Клиника по неврохирургия в „Аджибадем Сити Клиник УМБАЛ Токуда“, гр.София в увредено общо състояние. Проведени са изследвания и на 02.02.2021г. е опериран. Извършена е декомпресивна ламинектомия на ниво Тх9 и мини инвазивна транспендикуларна стабилизация на гръбначния стълб на ниво Тх7-Тх8-Тх10 и Тх11 с винтове и две свързващи пръчки 120 мм. Изписан е на 05.02.2021г.

Сакралните декубитуси зарастват трудно в порядъка на 2-3 месеца. В момента е зараснал напълно. Има трофична рана на палеца на дясно ходило, на която се правят превръзки. Ежемесечно се извършва подмяна на постоянен уретрален катетър. Към момента на изготвяне на експертното заключение – 18.11.2021г. на ищеца е предстояла пластика на черепа за корекция на костния дефект след трапанацията /на темето на главата леко встрани липсва кост, а има само мозъчна обвивка/. Наличната долна параплегия вследствие увредата на гръбначния мозък, няма вероятност да бъде възстановена и не се очаква подобрене на двигателната функция на долните крайници, на тазово-резервоалните нарушения и на склонността към образуване на трофични рани в долната част на тялото. Ищецът ще продължава да търпи множество ограничения – невъзможност да движи долната част на тялото си и да седи самостоятелно. Ще има нужда от ежедневно обгрижване – тоалет, обличане, приготвяне на храна, постоянен уретрален катетър, подмяна на памперси и др.

В съдебно заседание вещите лица поясняват, че състоянието на пострадалия след катастрофата е било изключително тежко коматозно с опасност за живота, без реакции, само сърдечна дейност. След първата операция, полученият сепсис е бил с обрив – инфекция по кожата с гноjni мехурчета. Прекъсването на гръбнака е анатомично и въпреки втората операция, унищоженият мозъчен тъкан не е могло да бъде възстановен. Пострадалият не може да се обръща в леглото, поради парализа, която започва малко под гърдите надолу, липсва усет и движение на крайниците. Освен да ползва ръцете си, друго не е в състояние да прави. При тази парализа рехабилитацията не може да помогне. В това състояние ищецът не може да има поколение. От залежаването ще има склонност за декубитални рани, при прегледа има такава рана на палеца която кърви. Описаното състояние е доживотно.

По делото са разпитани свидетелите К. Я., М. К., П. В., Д. Д. и М. И..

К. Я. е майка на ищеца. Заявява, че синът и бил 11 дни в кома, не мажели да го посещават, видяли го месец след катастрофата, бил обинтован,

бълнувал, след това се подул обезобразен от бактериалната инфекция. След изписването вдигал температура. По-късно в болница „Токуда“ разбрали, че Е. повече няма да чувства долната част на тялото си. И след операцията в София е неподвижен на легло, движи само ръцете си, не може да седи, да се обръща, с катетър е и ползва памперси. Свидетелката се грижи за сина си. Той имал болки от операцията, понякога не познавал хората, бил много нервен, не искал хора около себе си. От залежаването получил рани по тялото, които майка му почиствала и обработвала всеки ден, краката му станали по-малки, изсъхвали. Приемал изписаните му лекарства. Много бил отчаян, приятелите му не идвали, защото го съжалявали в това състояние. Жената, с която живеел го напуснала, защото е инвалид, което Е. преживял тежко.

В показанията си св.К. потвърждава горните обстоятелства за много тежкото състояние на ищеца в резултат на катастрофата. Тя ходела често в дома на пострадалия, помагали с мъжа и, когато трябвало да качат Е. и да го транспортират до болницата за смяна на катетъра, за което били необходими трима души. Преди катастрофата той бил усмихнато, здраво, силно момче, работел на полето, а сега е много отчаян, че тежи на семейството.

Пред първата инстанция е изслушана съдебна психологична експертиза, която дава заключение, че Е. Г., като последица от процесното ПТП, е в състояние на емоционална уязвимост и липса на увереност, съпроводени от нарушения на дългосрочната памет. Настъпило е емоционално разстройство с незатихващ интензитет и с проявления на трайна депресивна акцентуация, които заедно със соматичните увреди са довели до социална сегрегация.

При горните обстоятелства, настоящата инстанция намира, че за търпените от ищеца по вид, интензитет и продължителност неимуществени вреди, изразяващи се в болки и страдания от получените травми, подробно описани по-горе, причинени на 26.11.2020г. при процесното ПТП, справедливо се явява обезщетение в размер на 300 00 лв., в каквато насока е и преценката на първоинстанционния съд. Е. Г., в съвсем млада възраст на 19 години, в резултат на катастрофата е претърпял много тежки увреждания на главата, гръдния кош и гръбначния стълб, като най-значимото и непоправимо се явява прекъсването на гръбначния мозък, което води до обездвижване на пострадалия малко под гърдите надолу, като остават подвижни само ръцете, което състояние е доживотно и изисква постоянни грижи от близките и ежесечно посещение в болница за смяна на катетър. След получените травми ищецът е изпаднал в коматично състояние и е бил в кома 11 дни. Преживял е две операции, предстои и трета. При първата операция е получил усложнение от сепсис, с инфекция на кожата, а по-късно в следствие от залежаването – декубитални рани, каквито ще има и за в бъдеще. Загубил е способността да има поколение. Налице са трайни последици от деликта и

върху психиката на пострадалия. Същият е в състояние на емоционално разстройство и уязвимост, съпроводени с нарушение на дългосрочната памет. Проявява трайна депресия, водеща до социална изолираност. Така установените по степен, интензитет и продължителност болки и страдания съответстват на посочения по-горе размер на обезщетението, което се явява съобразено с изискването за справедливост по чл.52 ЗЗД, както и с икономическата обстановка в страната към момента на деликта, което изключва като последица неоснователно обогатяване.

По отношение възражението за съпричиняване на вредоносния резултат от страна на пострадалия, качил се на автомобил с водач, за който е знаел, че е употребил алкохол, поемайки риска от настъпване на ПТП с последиците от това и поставяйки се по собствена воля в опасност от увреждане, следва да се приеме наличието на такова.

Горният извод се обосновава от показанията на свидетелите П. В., Д. Д. и М. И.. Първата е майка на жената, с която ищецът е живял на семейни начала. Тя пътувала в колата при процесното ПТП. Заявява, че преди произшествието водачът на автомобила бил у тях и изпил 100 гр. ракия, с която тя го почерпила за услуга и после той се прибрал в къщи. По-късно дошъл с колата в сестрата на свидетелката и предложил да ги прибере - нея, мъжа и, сина и, дъщеря и и пострадалия. Те се качили, без никой от компанията да направи забележка, че шофьорът е пил, защото нямал вид на пиян. При катастрофата загинал мъжът на свидетелката, а синът и пострадал тежко. Тя не знае през времето от изпитата у тях ракия до качването в колата дали водачът е пил друго.

Свидетелят Д. е син на В.. Заявява, че почти нищо не помни от катастрофата, защото бил много пиян. Пил на друго място, не с шофьора И..

М. И. е брат на починалия съпруг на В. – Й. и също е бил в колата при процесното ПТП. Установява в показанията си, че вечерта на 25.11.2020г. били събрани с дома на В. – където свидетелят отишъл към 18 часа и заварил там нея, мъжа и Й., Е., И. - водачът на катастрофиралия автомобил, друг И. С. и М. Й.. Всички били на маса, пиели ракия и изглеждали пийнали. И. пил малко вино. По-късно шофьорът И. си отишъл в къщи. След това, Й. взел половин литър ракия и заедно със свидетеля и другия И. отишли у шофьора И., където продължили да пият. В един момент Й. отишъл до другия им брат Д., но тъй като се забавил, свидетелят и шофьорът И. се качили на колата му, отишли до къщата на Д.. От там вече си тръгвали Й., жена му П., синът им Д. и Е.. И. предложил да ги закара с колата. И. бил пиян и другите знаели, че е пиян, защото били пили с него. По пътя Й. предложил да отидат до кв.Р. на заведение и всички се съгласили. На път за Сливен колата катастрофирала.

Горните показания категорично сочат на знание у пострадалия ищец за това, че шофьорът на автомобила, причинил процесното ПТП, е употребил

значително количество алкохол, след като вечерта в компания са пили заедно ракия. В тази насока е и установената концентрация от 2,14 промила алкохол в кръвта на водача, което е индичия за видимо пияно състояние. Въпреки това, ищецът се е съгласил да пътува в колата, управлявана от пияния водач, при риска от неадекватни негови действия, които да доведат до произшествие и увреждане на пътуващите в автомобила. Без съмнение, това състояние под въздействието на алкохола е в причинна връзка с отклонение на вниманието на водача от пътя при шофиране с превишена скорост от 108 км/ч, напускане на пътното платно с последвало навлизане в банката, предприетата неправилна маневра, загуба на управлението и последвалия удар на автомобила в крайпътно дърво /вж. автотехническата експертиза/, в резултат на което е настъпило увреждането на пострадалия Г.. Следва изводът, че с поетия доброволно риск да пътува в автомобил, въпреки знанието, че водачът е употребил значително количество алкохол, ищецът е допринесъл за настъпване на претърпените от него вреди, поради което е налице съпричиняване на вредоносния резултат. Поради това, следва да се приложи разпоредбата на чл.51, ал.2 ЗЗД за намаляване на обезщетението.

Предвид вида на съпричиняване от страна на ищеца, неговият принос за процесните вреди следва да се приеме в по-ниска степен от този на виновния за произшествието водач, а именно - от порядъка на 1/3, в какъвто смисъл е и изводът на първоинстанционния съд, намалил обезщетението до размера от 200 000 лв. Така определеният дял на съпричиняване съответства на степента на отговорност на ищеца за получените вреди. Вината на водача на МПС е по-значителна от тази на пътниците, тъй като той управлява техническо средство – автомобил, което изисква особено внимание и това ангажира в по-висока степен отговорността на водачите на МПС при нарушение на правилата за движение, отколкото нарушението на пътниците и пешеходците.

При така определения размер, следва да се приспадне извънсъдебно заплатеното от застрахователя обезщетение за неимуществени вреди от 100 000 лв., като искът се явява основателен за останалата сума от 100 000 лв. Като е уважил иска в този размер, в едно със законната лихва от 01.02.2021г. до изплащане на сумата и е отхвърлил претенцията в останалата и част за размера до 800 000 лв., частичен иск от 1 400 000 лв., както и за заплащане на законна лихва върху присъдените две обезщетения /има се предвид и обезщетението за имуществени вреди, за което решението не е обжалвано и е влязло в сила/ за периода от 03.12.2020г. до 01.02.2021г., първоинстанционният съд е постановил правилно решение, обосновано от доказателствата по делото и съобразено с приложимия закон, поради което същото следва да бъде потвърдено в обжалваната отхвърлителна част.

Във въззивната жалба против основното решение по спора въззивникът – ищец е поискал да бъде допълнен съдебният акт на Окръжен съд-Сливен,

тъй като със същия съдът не се е произнесъл по искането му в частта за присъждане на законната лихва върху сумата от 100 000 лв., заплатена от застрахователя в хода на съдебното производство, считано от 01.02.2021г. до 10.05.2021г.

С решението по чл.250 ГПК, първоинстанционният съд е отхвърлил искането на Е. Г. за допълване на основния съдебен акт, по съображения за липса на непълнота в частта за присъдената лихва за забава.

Така постановеното решение е неправилно.

Видно от исковата молба от 05.02.2021г., ищецът е поискал от съда да му присъди обезщетение за неимуществени вреди в размер на 26 000 лв., частичен иск от общо 300 000 лв., в едно със законната лихва, считано от 03.12.2020г. до окончателното му изплащане. В последствие, в хода на делото, на 10.05.2021г. застрахователят е заплатил на ищеца обезщетение за неимуществени вреди в размер на 100 000 лв. В с.з. на 30.11.2021г. е допуснато изменение на размера на частичния иск чрез увеличението му от 26 000 лв. от общо 300 000 лв., на 800 000 лв. от общо 1 400 000 лв., без промяна на претенцията за лихви. В молба от 01.02.2022г. пълномощникът на ищеца е потвърдил, че искането за лихва за забава е считано от 03.12.2020г.

При горните обстоятелства, следва да се приеме, че предявеният с исковата молба иск за лихви за забава, считано от 03.12.2020г. се отнася и за платената от ответника в хода на процеса сума от 100 000 лв.

С основното си решение първоинстанционният съд се е произнесъл по иска за лихви, като е присъдил законната лихва върху уважения размер от 100 000 лв. обезщетение за неимуществени вреди, определен след приспадане на платените в хода на делото 100 000 лв., считано от 01.02.2021г., на която дата ищецът е предявил застрахователната си претенция, като е отхвърлил иска за заплащане на законна лихва върху присъдените обезщетения за периода от 03.12.2020г. до 01.02.2021г. Досежно отхвърления размер над присъдените 100 000 лв. до предявените 800 000 лв., липсва произнасяне по претенцията за законна лихва, поради което е налице непълнота на решението в претендираната с искането на ищеца по чл.250 ГПК част за сумата от 100 000 лв. за периода 01.02.2021г. до 10.05.2021г.

Като е приел обратното и е отхвърлил искането, първоинстанционният съд е постановил неправилно решение, което следва да бъде отменено, като вместо него настоящата инстанция следва да допълни основното решение по спора в претендираната част.

Исковата претенция в заявената за допълване част е частично основателна.

Съгласно даденото тълкуване в решение №128 от 04.02.2020г. по т.д. №2466/2018г. на ВКС, I т. о., в хипотезата на пряк иск от увреденото лице срещу застрахователя по застраховка "Гражданска отговорност", лихвите за

забава се включват в застрахователното обезщетение по силата на нормата на чл.429, ал.2, т.2 КЗ, когато застрахованият отговаря за тяхното плащане пред увреденото лице при условията на чл.429, ал.3 КЗ, като това са тези лихви, които текат от момента на по-ранната от следните дати: датата на уведомяване на застрахователя за настъпване на застрахователното събитие от застрахования на основание чл.430, ал.1, т.2 КЗ, или от датата на уведомяване на застрахователя за настъпване на застрахователното събитие от увреденото лице или от датата на предявяване на претенцията на увредения пред застрахователя за заплащане на застрахователно обезщетение. След предявяване на претенцията по чл.498 КЗ, за застрахователя е налице нормативно предвиден срок за произнасяне по чл.496 КЗ, като произнасянето и неизплащането в срок на застрахователно обезщетение е свързано с: 1. изпадане на застрахователя в забава – чл.497, ал.1, т.1 и т.2 КЗ, в който случай той дължи лихва за собствената си забава и 2. с възможност увреденото лице да предяви пряк иск срещу застрахователя в съда на основание чл. 498, ал.3, във връзка с чл. 432, ал.1 КЗ.

В случая не се спори, че застрахователната претенция на ищеца е редовно заявена пред ответника на 01.02.2021г. От тази дата застрахованият отговаря за лихвите пред увреденото лице, покривайки отговорността на застрахования деликвент, съгласно чл.429, ал.3 КЗ. Ерго, ответното дружество дължи на ищеца законната лихва върху изплатеното му обезщетение, считано от посочената дата.

Що се отнася до крайната дата на претендираната лихва, следва да се съобрази възражението на застрахователя за забава на ищеца-кредитор по чл.380, ал.3 КЗ, поради непосочване на банкова сметка със сезиращата претенция за удовлетворяване по доброволен път. Непосочването на банковата сметка възпрепятства единствено изплащането на застрахователното обезщетение, когато такова е определено от застрахователя, като само в такъв случай липсата на посочена банкова сметка може да бъде основание за забава на кредитора. В случая, обезщетението от 100 000 лв. е определено от ответното дружество с протокол на комисия от 17.03.2021г. От този момент нататък плащането при липса на заявена от ищеца банкова сметка е било препятствано и кредиторът е изпаднал в забава, освобождаваща длъжника от отговорност. За предходния период, обаче, от 01.02.2021г. до 17.03.2021г., застрахователят дължи на ищеца лихва за забава по чл.429, ал.3 КЗ върху определеното и изплатено доброволно обезщетение от 100 000 лв.

При горните съображения, претенцията за лихви по искането на ищеца по чл.250 ГПК следва да бъде частично уважена, като се допълни основното решение по спора с присъждане на законната лихва за забава върху изплатеното в хода на делото застрахователно обезщетение от 100 000 лв.,

считано от 01.02.2021г. до 17.03.2021г. В останалата част, за периода от 18.03.2021г. до 10.05.2021г., искът е неоснователен и следва да бъде отхвърлен.

Мотивиран от посоченото, Бургаският апелативен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 8 от 11.02.2022г., постановено по гр.д.№ 62/2021г. на Сливенския окръжен съд в обжалваната отхвърлителна част.

ОТМЕНЯ решение №260009 от 30.06.2022г., постановено по реда на чл.250 ГПК по гр.д.№62/2021г. на Сливенския окръжен съд, като вместо него **ПОСТАНОВЯВА:**

ДОПЪЛВА решение № 8 от 11.02.2022г., постановено по гр.д.№ 62/2021г. на Сливенския окръжен съд, като **ОСЪЖДА** „ДЗИ - **Общо застраховане**“ ЕАД, гр.София да заплати на Е. Д. Г. от с.З., Сливенска област, законната лихва върху платената му на 10.05.2021г. в хода на процеса сума от 100 000 лв., застрахователно обезщетение за неимуществени вреди по застраховка „Гражданска отговорност“ по преписка № 4307295000233 при "ДЗИ - **Общо застраховане**“ ЕАД, считано от 01.02.2021г. до 17.03.2021г., като **ОТХВЪРЛЯ** иска за заплащане на лихва върху посочената сума за периода от 18.03.2021г. до 10.05.2021г.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния касационен съд в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____